

ΠΕΝΤΕΛΗ

Ἐπὶ τὸν ἀγαπημένον μου Τάκην Ἀραβαντινόν.

Ὅσες βολές κινᾶω νάρθῳ,
 Βουνό, νὰ σὲ ἀπολάψω,
 —Βουνό, ποῦ μέσ' ἔς τ' ἀνέγνωρα,
 Καὶ μυστικὰ μου βάθια,
 Πῶς μοῦ ἐμεταμορφώθηκες
 Καὶ μῶγεινες ἀγάπη
 Κρυφοθιχαίνομαι κι' ἐγὼ
 Καὶ μ' ἀγνωμιὰ ἀπορνέσκω—,
 Ὅσες βολές κινᾶω νάρθῳ,
 Βουνό, νὰ σ' ἀπολάψω,
 Μέσ' ἀφ' τοῦ χαμηλόκαμπου
 Τὰ βαρετὰ τὰ πλάτια,
 Τὰ βαρετὰ καὶ τὰ δροσα,
 Τὰ λιοπυροκχμένα,
 Ὁ εὐωδερὸς ἀγέρας σου
 Κι' ὁ δροσβολισμένος
 Μοῦ ροβολᾷ καὶ μῶρχεται
 Νὰ μὲ συναπαντήσῃ
 Καὶ μέσα μου νέα ὕπατα,
 Νέα δύναμι μοῦ δίνει.
 Νὰ ξεκαμπίσω, τὰ ἰσκερά,
 Νὰ φτάκω τὰ ριζὰ σου.
 Καὶ φθάνω, ὅχ' τὴν ἀγάπη σου
 Θερμὸς καὶ ξαναμμένος,
 Καὶ σοῦ ἀγκαλιᾶζω τοῦ κορμιοῦ
 Τ' ἀσύγκριτα τὰ κάλλη
 Μὲ τὴ θαμπὴ κι' ἀδύνατη
 Κι' ἀνέτολμη ματιὰ μου,
 Γιατὶ δὲν φτάν' ἡ ἀγκαλιὰ

Δὲν φτάνουν μου τὰ χέρια,
 Καὶ βόσκω καὶ κορφολογῶ,
 Βουνό, τὲς ὠμορφιές σου,
 Τὲς ὠμορφιές σου ποῦν' ὁεϊκές
 Παράδεισοπλασμένες, —
 Τὰ πολλὰ δάση, τὲς κορφές
 Καὶ τὰ δροσόνερά σου.

Ἄλλοι τ' ἀφράτα μάρμαρα
 Τοῦ κόρφου σου ἄς παινέσουν,
 Ὅπου εἰς ἀγύριστους καιροὺς
 Θεοὺς ἐπλάσε ἡ τέχνη.
 Ἄλλοι τῆς φράγκισας Κυρᾶς
 Ἄς περιτραγουθήσουν
 Τὴν ἐρωτάρικη ζωὴ
 Καὶ τὸ θλιμμένο τέλος.
 Ἐγὼ ἔς τοὺς ἄσπρους κόρφους σου
 Δὲ θαν' ἀπλώσω χέρι,
 Οὔτε γιὰ ξένες, γιὰ παληές
 Θὰ γλυκοψάλλω ἀγάπες.
 Ἐγὼ μὲ τὸ τραγοῦδί μου
 Νὰ διαλαλήσω θέλω
 Τὰ ἐξωτικά, τὰ ἡλιοβλεπτά
 Τὰ ὀλόφαντά σου κάλλη,
 Ὅπου τοὺς πόθους μου ξυπνοῦν
 Κ' ἀνοίγουν μου τὰ μάτια
 Καὶ βλέπουν μέσ' ἔς τὰ κάλλη σου
 Ἄλλων βουνῶν κάλλη.
 Νᾶξερές, ὠμορφο βουνό.

Σημ. Δ. Π. Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ποίημα εὐγενῶς παραχωρηθὲν ἡμῖν παρὰ τοῦ κατόχου τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ, εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ὡς ὄφρον συμπαθείας εἰς τὴν μνήμην τοῦ τόσο ἀώρως ἀποθανόντος δυσμοίρου ποιητοῦ.

Τί μοῦ θυμίζει ἐμένα
 Ἕνα κεντρί, ἕνας πεῦκός σου,
 Μιά ρεμματιά, μιὰ βρύση!
 Νᾶξερές πῶς ξαφνιάζομαι
 Καὶ πῶς αἰτιολογοῦμαι
 Ὡς τῆς ἄγριάς σου βαλανιδιάς
 Τὸ μυστικὸ μουρμούρι·
 Νᾶξερές πῶς κ' ἡ κάκοψη
 Πῶς κι' ἡ τραχιά της φλοῦδα
 Γένεται μέσ' ἔς τὰ χέρια μου
 Ἡ πλιὸ ἀπαλὴ σαρκίδα.
 Νᾶξερές ὠμορφο βουνό,
 Τί ἐνθύμησες μοῦ φέργουν
 Τ' ἀπάτητα τὰ βάθητα
 Τῆς μαύρης λαγκαδιᾶς σου.
 Νᾶξερές πῶς ἡ ἄβυσσος
 Καὶ τὸ τρανὸ της χάος
 Λησμονημένα καὶ παλῆα
 Κρυφὰ μοῦ ἀποσκεπάζουν.
 Νᾶξερές, ὠμορφο βουνό
 Τί κελαῖδεῖ ἔς ἐμένα

Τῆς βρύσης σου τὸ γάργαρο
 Καὶ δροσερὸ νεράκι.
 Νᾶξερές πῶς κι' ἡ πλιὸ μικρὴ
 Γλυκειὰ σταλαματιά του
 Μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου ἀρίφνητα
 Μοῦ ξανανιώνει μάγια.
 Νᾶξερές, ὠμορφο βουνό,
 Τί πόθους μοῦ ξανάφτει
 Κι' ἕνας ἀνθός σου ταπεινός
 Μὲ τὴ μοσχοβολιά του.
 Νᾶξερές πῶς κι' ἡ μυρουδιά
 Τοῦ χόρτου σου, τοῦ βάλτου,
 Ὀνειροδότανου ἀκριβοῦ
 Γιὰ ἐμένα μυρουδιά εἶνε !

Γι' αὐτό, βουνό μου, σ' ἀγαπῶ
 Περίσ' ἀπ' ὅλα τᾶλλα,
 Γι' αὐτὸ μέσα ἔς τ' ἀνέγνωρα
 Καὶ μυστικά μου βάθια
 Τόσο κρυφὰ, τόσ' ἄστοχα
 Θερμὴ ἔχεις γένει ἀγάπη.

Ἀθῆναι 15 Ἰουλίου 1893.

† Κώστας Κρυστάλλης.

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

(ἀπὸ ἀνέκδοτη συλλογὴ).

Β'

ΑΡΧΕΣ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΩΝ

(1)

Κάτου στὰ Τάρταρα τῆς γῆς, κάτου στὸν Κατουκόσμο,
 Κάθουντε πέντε λυγερές καὶ δέκα παλληκάρια·
 Μοιρελογοῦν αἱ λυγερές, κλαῖνε τὰ παλληκάρια ;
 — Τάχα νὰ στέκη ὁ οὐρανός, νὰ στέκη ὁ πάνου κόσμος ;
 Καὶ νὰ σημαίνουν αἱ ἐκκλησιές, νὰ λειτουργοῦν παπάδες ;